

Î N C H E I E R E

26 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii: Mariana Pitic, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Întreprinderea de Stat „Serviciul Transport Auto”,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Răzvanț Mihail împotriva Întreprinderii de Stat „Serviciul Transport Auto” privind anularea ordinului nr.36 din 02.04.14, restabilirea în funcție, constatarea faptului acțiunii Contractului individual de muncă nr.93 din 14.12.2009 pentru perioadă nedeterminată, încasarea salariului și prejudiciului moral pentru lipsa forțată de la serviciu,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Răzvanț Mihail, casată hotărîrea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014, fiind emisă o nouă hotărîre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 02 iulie 2014 Răzvanț Mihail s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Serviciul Transport Auto” privind anularea ordinului nr.36 din 02.04.14, restabilirea în funcție, constatarea faptului acțiunii Contractului individual de muncă nr.93 din 14.12.2009 pentru perioadă nedeterminată, încasarea salariului și prejudiciului moral pentru lipsa forțată de la serviciu în sumă de 10 000 lei.

În motivarea acțiunii sale, reclamantul Răzvanț Mihail a invocat faptul că a fost angajat în calitate de șofer pe autocar la ÎS „Serviciul Transport Auto” în baza contractului individual de muncă nr. 93 din 14.12.2009, iar potrivit pct. 4 al contractului individual de muncă, reclamantul a fost angajat în funcție pentru o perioadă nedeterminată.

Explică că ulterior, fiind indus în eroare de către conducerea întreprinderii, a fost determinat să semneze Acordul suplimentar din 12.03..2013 la Contractul individual de muncă nr. 93 din 14.12.2009, în baza căruia clauza privind perioada nedeterminată a contractului a fost substituită pentru perioada de 3 luni, și anume de la 12.03.2013 până la 12.06.2013.

Menționează că astfel de acorduri adiționale analogice au fost semnate de reclamant și la 13.06.2013 și 13.12.2013, prin care contractul individual de muncă încheiat cu Răzvanț Mihail se prelungea încă cu 3 luni.

Consideră că angajatorul a încălcat drepturile și interesele sale legitime în primul rând prin determinarea de a modifica termenul de acțiune a contractului

individual de muncă, în al doilea rând, prin stabilirea acțiunii limitate a acestuia, în condițiile în care funcția reclamantului nu poartă, prin natura sa, un caracter temporar sau sezonier.

Mai menționează reclamantul că potrivit prevederilor art. 55 CM, se stabilește o listă exhaustivă de cazuri, în care se permite încheierea unui contract individual de muncă pe o durată determinată, însă cazul lui Răzvanț Mihail nu se încadrează în nici unul dintre cele prevăzute de norma în cauză.

Relatează reclamantul că în perioada aflării sale în concediu medical, angajatorul prin scrisoarea nr. 0214-25 din 27.02.2014 l-a informat despre încetarea contractului individual de muncă din data de 13.03.2014.

Relevă că în conformitate cu prevederile art. 86 alin. (2) CM, nu se admite concedierea salariatului în perioada aflării în concediu medical, iar angajatorul încă în perioada aflării sale în concediu medical, și înaintea datei pretensei sale concedieri, a angajat în funcția sa persoană cu încheierea unui contract individual de muncă pentru o perioadă nedeterminată, fapt ce încalcă legislația în vigoare, drepturile și interesele sale legitime.

Indică Răzvanț Mihail că prin Ordinul administratorului ÎS „Serviciul Transport Auto” nr. 36 din 02.04.2014, a fost eliberat din funcția ocupată pe motivul expirării acțiunii contractului individual de muncă, însă data încetării acestuia fiind stabilită - 01.04.2014, adică cu o dată anterioară. Consideră că potrivit prevederilor art. 83 CM, nu se permite emiterea unui ordin de concediere cu efect retroactiv: pentru data de 01.04.2014 - la data de 02.04.2014.

Prin hotărîrea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva hotărîrii instanței de fond, la data de 19 ianuarie 2015, a depus apel Răzvanț Mihail, solicitînd admiterea apelului, casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2015 s-a admis apelul declarat de către Răzvanț Mihail, fiind casată hotărîrea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014, și emisă o nouă hotărîre de admitere a acțiunii.

S-a anulat ordinul nr.36 din 02 aprilie 2014 adoptat de ÎS „Serviciul Transport Auto”; s-a restabilit în funcția deținută anterior cet. Răzvanț Mihail; s-a încasat de la ÎS „Serviciul Transport Auto” în beneficiul lui Răzvanț Mihail suma de 26.112 lei cu titlu de salariu pentru lipsa forțată de la serviciu pentru perioada de la 02.04.2014-01.04.2015; s-a încasat de la ÎS „Serviciul Transport Auto” în beneficiul lui Răzvanț Mihail serviciile de asistență juridică în mărime de 2000 lei și prejudiciul moral în sumă de 3000 lei.

În rest acțiunea a fost respinsă.

La adoptarea soluției instanței de apel s-a invocat că litigiului în cauză îi sunt aplicabile prevederile Codului muncii al Republicii Moldova la capitolul încheierii contractului individual de muncă, temeiurile încetării contractului individual de muncă, precum și concedierea angajatului, corespunzător și răspunderea angajatorului pentru eliberarea nelegitimă din serviciu.

Concluzia instanței de fond vis-a-vis de netemeinicia pretențiilor înaintate de Răzvanț Mihail, instanța de apel a considerat-o greșită, deoarece contravine circumstanțelor de fapt stabilite, rezultă din aprecierea incorectă a probelor administrate și aplicarea eronată a normelor de drept material

Instanța de apel a considerat pretențiile înaintate de apelant ca întemeiate,

deoarece acesta î-și întemeiază pretențiile în baza prevederilor art.83 alin.(4) CM care stipulează, că dacă la expirarea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată, nici una din părți nu a cerut încetarea lui și raporturile de muncă continuă de fapt, contractul se consideră prelungit pe durată nedeterminată.

Instanța de apel de asemenea a constatat că angajatorul a continuat încălcarea drepturilor și intereselor legitime ale apelantului, deoarece prin Ordinul administratorului ÎS „Serviciul Transport Auto” nr.36 din 02.04.14, apelantul a fost eliberat din funcția ocupată pe motivul expirării contractului individual de muncă, însă data încetării acestuia fiind stabilită 01.04.2014, adică cu o dată anterioară.

Instanța de apel a invocat și prevederile art.83 Codul muncii care stipulează că nu se permite emiterea unui ordin de concediere cu efect retroactiv, cum ar fi în cazul din speță și anume începînd cu 01.04.2014 pe cînd ordinul a fost întocmit la 02.04.2015.

Conform prevederilor art.81 alin.3) Codul muncii, contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului angajatorului, care se aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, cel tîrziu la data eliberării din serviciu, fapt ce nu a avut loc la data de 01.04.2014.

La 17 iunie 2016 Întreprinderea de Stat „Serviciul Transport Auto” a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului se invocă că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale, (f.d.76) la data de 21 mai 2015, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia, din care considerente recursul declarat la data de 17 iunie 2016 se consideră a fi depus în termen.

Mai mult ca atît, invocă recurentul că a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la data de 03 mai 2016, fapt confirmat prin semnătura grefierului înscrisă pe decizia recurată.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Serviciul Transport Auto”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurente se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Serviciul Transport Auto”, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Serviciul Transport Auto” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Întreprinderea de Stat „Serviciul Transport Auto”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru